

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2006. gada 13. jūlijā*

Lieta C-438/04

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Cour d'appel de Bruxelles* (Beļģija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2004. gada 14. oktobrī un kas Tiesā reģistrēts 19. oktobrī, tiesvedībā

Mobistar SA

pret

Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT),

piedaloties

Belgacom Mobile SA,

Base SA.

* Tiesvedības valoda — franču.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*],
tiesneši R. Šintgens [*R. Schintgen*], P. Kūris [*P. Kūris*] (referents), Dž. Arestis
[*G. Arestis*] un J. Klučka [*J. Klučka*],

ģenerālvokāte K. Štiksa-Hakla [*C. Stix-Hackl*],
sekretāre K. Štranca [*K. Sztranc*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 20. oktobrī,

ņemot vērā apsvērumus, kurus sniedza:

— *Mobistar SA* vārdā — F. Luī [*F. Louis*] un A. Valerī [*A. Vallery*], advokāti,

— *Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)* vārdā —
S. Deprē [*S. Depré*], K. Jansene [*C. Janssens*] un S. Adams [*S. Adam*], advokāti,

— *Belgacom Mobile SA* vārdā — D. van Līdekerke [*D. Van Liedekerke*], advokāts,

— *Base SA* vārdā — A. Ferheidens [*A. Verheyden*] un I. Desmeds [*Y. Desmedt*],
advokāti,

- Itālijas valdības vārdā — I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kam palīdz P. Džentili [*P. Gentili*], *avvocato dello Stato*,

- Kipras valdības vārdā — D. Lisandu [*D. Lysandou*], pārstāvis,

- Lietuvas valdības vārdā — D. Krjaučūns [*D. Kriaučiūnas*], pārstāvis,

- Apvienotās Karalistes valdības vārdā — M. Bezels [*M. Bethell*], pārstāvis, kam palīdz K. Smita [*K. Smith*] un Dž. Perecs [*G. Peretz*], *barristers*,

- Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — D. Maidani [*D. Maidani*] un M. Šoters [*M. Shotter*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus tiesas sēdē 2006. gada 23. martā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvu 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpoju-

miem (Pamatdirektīva) (OV L 108, 33. lpp.; turpmāk tekstā — “Pamatdirektīva”) un Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvu 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (Universālā pakalpojuma direktīva) (OV L 108, 51. lpp.; turpmāk tekstā — “Universālā pakalpojuma direktīva”).

- 2 Šis lūgums tika izteikts tiesvedībā starp *Mobistar SA* (turpmāk tekstā — “*Mobistar*”) un *Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)* [Beļģijas pasta pakalpojumu un telekomunikāciju institūts], publisko tiesību juridisko personu, par šā institūta 2003. gada 16. septembra lēmumu, ar kuru laikposmam no 2002. gada 1. oktobra līdz 2005. gada 1. oktobrim nosaka ierīkošanas izmaksas, kas jāmaksā jaunajiem mobilo telesakaru operatoriem, ja numuru nodod vai pārnes no viena operatora pie cita (turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”).

Atbilstošās tiesību normas

Kopienų tiesiskais regulējums

- 3 Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 30. jūnija Direktīva 97/33/EK par savstarpēju savienojumu telekomunikācijās attiecībā uz universālā pakalpojuma un savstarpējas savietojamības nodrošināšanu, piemērojot atvērtā tīkla nodrošināšanas (*ONP*) principus (OV L 199, 32. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 24. septembra Direktīvu 98/61/EK (OV L 268, 37. lpp.; turpmāk tekstā — “Direktīva 97/33”), no 2003. gada 25. jūlija ar Pamatdirektīvu ir atcelta. Saskaņā ar tās 1. panta pirmo daļu Direktīva 97/33 ievieša tiesisko regulējumu, ar ko Eiropas Kopienā nodrošina telekomunikāciju tīklu savstarpējo savienojumu un it īpaši pakalpojumu savstarpēju savietojamību, kā arī universālā pakalpojuma sniegšanu tirgu atvēršanas un konkurences apstākļos.

- 4 Atbilstoši minētās direktīvas 2. panta 1. punkta a) apakšpunktam “savstarpējs savienojums” ir “viena un tā paša vai dažādu operatoru publisko komunikāciju tīklu fizisks un loģisks savienojums, lai ļautu viena operatora lietotājiem sazināties ar tā paša vai cita operatora lietotājiem vai piekļūt pakalpojumiem, ko sniedz cits operators”.
- 5 Ar tās pašas direktīvas 7. pantu noteica savstarpējā savienojuma tarifācijas principus un reglamentēja izmaksu uzskaites sistēmas savstarpējā savienojuma jomā. Šīs direktīvas IV pielikumā tika uzskaitīti “savstarpējā savienojuma maksas sastāvdaļu piemēri”. Šajā pielikumā bija noteikts, ka “savstarpējā savienojuma maksā var iekļaut saskaņā ar samērīguma principu taisnīgi noteiktu daļu no saistītajām un kopējām izmaksām, kā arī izmaksām, kas radušās, lai nodrošinātu vienlīdzīgu pieeju, numura pārnesamību un būtisko prasību ievērošanu (tīkla integritātes saglabāšana, tīkla drošība ārkārtas situācijās, pakalpojumu savstarpēja savietojamība un datu aizsardzība)”.
- 6 Direktīvas 97/33 12. panta 5. punktā bija noteikts:

“Valsts regulatori sekmē to, ka cik drīz vien iespējams tiek ieviests operatora numura pārnesamības pakalpojums, kas ļautu abonentam pēc tā pieprasījuma saglabāt tā numuru(-s) fiksētā publiskā telefonu tīklā un integrēto pakalpojumu cipartīklā (RNIS) neatkarīgi no tā, kas ir pakalpojumu sniedzēja organizācija, noteiktā atrašanās vietā ģeogrāfisko numuru gadījumā un jebkurā vietā tādu numuru gadījumā, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, un nodrošina, ka šis pakalpojums ir pieejams ne vēlāk kā 2000. gada 1. janvārī vai — attiecībā uz valstīm, kam ir piešķirts papildu pārejas laikposms — cik drīz vien iespējams pēc minētās dienas, bet ne vēlāk kā divus gadus pēc balss telefona sakaru pakalpojumu pilnīgai liberalizācijai noteiktā galīgā termiņa beigām.

Lai nodrošinātu, ka patērētāja maksājamās cenas ir saprātīgas, valsts regulatori nodrošina, ka savstarpējā savienojuma maksas saistībā ar šā pakalpojuma sniegšanu ir saprātīgas.”

- 7 Jaunais tiesiskais regulējums attiecībā uz visiem tīkliem un pārraides pakalpojumiem tika pieņemts ar četrām direktīvām, t.i., neskaitot Pamatdirektīvu un Universālā pakalpojuma direktīvu, ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvu 2002/19/EK par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (Piekļuves direktīva) (OV L 108, 7. lpp.; turpmāk tekstā — “Piekļuves direktīva”) un Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvu 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (Atļauju izsniegšanas direktīva) (OV L 108, 21. lpp.; turpmāk tekstā — “Atļauju izsniegšanas direktīva”).

- 8 Universālā pakalpojuma direktīvas 30. pantā ir paredzēts:

“1. Dalībvalstis nodrošina to, ka visi publiski pieejamu telefonpakalpojumu, ietverot mobilos pakalpojumus, abonenti, kas to pieprasa, var saglabāt savu numuru(-s) neatkarīgi no uzņēmuma, kas nodrošina pakalpojumus:

a) ģeogrāfisku numuru gadījumā noteiktā atrašanās vietā, un

b) tādu numuru gadījumā, kas nav piesaistīti noteiktai ģeogrāfiskai atrašanās vietai, jebkurā atrašanās vietā.

Šis punkts neattiecas uz numuru pārnesamību starp tīkliem, kas nodrošina pakalpojumus noteiktā atrašanās vietā, un mobiliem tīkliem.

2. Valsts pārvaldes iestādes [regulatori] nodrošina to, ka cenas savstarpējam savienojumam attiecībā uz numura pārnesamības nodrošināšanu ir uz izmaksām vērstas un ka tiešie maksājumi abonentiem, ja tādi ir, nav kā šķērslis šo iespēju lietošanai.

3. Valsts pārvaldes iestādes [regulatori] nenosaka mazumtirdzniecības tarifus numuru pārnesamībai tā, lai tiktu kropļota konkurence, piemēram, nosakot īpašus vai kopējus mazumtirdzniecības tarifus.”

9 Pamatdirektīvas 4. panta 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis nodrošina to, ka valsts līmenī pastāv efektīvs mehānisms, saskaņā ar kuru jebkuram lietotājam vai uzņēmumam, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus un/vai pakalpojumus, kuru ir ietekmējis valsts pārvaldes iestādes [regulatora] lēmums, ir tiesības pārsūdzēt lēmumu pārsūdzības iestādē, kas ir neatkarīga no iesaistītajām pusēm. Šai iestādei, kas var būt tiesa, ir pieejama attiecīga pieredze, lai ļautu tai pildīt savas funkcijas. Dalībvalstis nodrošina to, ka tiek ņemti vērā lietas apstākļi un ka pastāv efektīva pārsūdzības kārtība. Līdz šādas pārsūdzības rezultātam valsts pārvaldes iestādes [regulatora] lēmums paliek spēkā, ja vien pārsūdzības iestāde neizlemj savādāk.”

Valsts tiesiskais regulējums

- 10 Ar apstrīdēto lēmumu, kas pieņemts saskaņā ar Beļģijas 2003. gada 17. janvāra likumu par Beļģijas pasta un telekomunikāciju nozares regulatora statūtiem (2003. gada 24. janvāra *Moniteur belge*, turpmāk tekstā — “2003. gada 17. janvāra likums”) un Karaļa 2002. gada 23. septembra dekrētu par publiski pieejamo mobilo telesakaru pakalpojumu gala patērētāju numuru pārnesamību (2002. gada 1. oktobra *Moniteur belge*, turpmāk tekstā — “Karaļa 2002. gada 23. septembra dekrēts”), *IBPT*, valsts regulators Pamatdirektīvas 2. panta g) apakšpunkta izpratnē, laikposmam no 2002. gada 1. oktobra līdz 2005. gada 1. oktobrim ir noteicis ierīkošanas izmaksas par katru mobilā telefona numuru, kas veiksmīgi pārņemts no viena operatora pie cita, EUR 3,86 apmērā par vienkāršu ierīkošanu un EUR 23,41 apmērā par sarežģītu ierīkošanu. Saskaņā ar minētā karaļa dekrēta 19. pantu šīs izmaksas ir noteiktas, pamatojoties uz “efektīva mobilo sakaru operatora teorētisko izmaksu” jēdzienu. No apstrīdētā lēmuma 4. punkta izriet, ka šis standarta operators nav obligāti tas operators, kura izmaksas ir vismazākās, bet gan tas, kurš ir uzskatāms par konkurētspējīgu salīdzināmo vižu grupas ietvaros. Pieņemot apstrīdēto lēmumu, *IBPT* ņēma vērā informāciju, ko tas saņēmis no *Mobistar*, *Belgacom Mobile SA* (turpmāk tekstā — “*Belgacom Mobile*”) un *Base SA* (turpmāk tekstā — “*Base*”), kas ir trīs mobilo telesakaru operatori, kuri aktīvi darbojas Beļģijā.
- 11 Karaļa 2002. gada 23. septembra dekrētā cita starpā ir ietverti noteikumi par to izmaksu sadali, kas rodas tīklu izmantotājiem saistībā ar mobilo telefonu numuru pārņemšanu. Tas nosaka četrus izmaksu veidus: ar pārnesamības ieviešanu saistītās izmaksas, ierīkošanas izmaksas par vienu līniju vai numuru (turpmāk tekstā — “ierīkošanas izmaksas”), ar atsaucēs datu bāzi saistītās izmaksas un ar pārnesamību saistītās datplūsmas izmaksas (turpmāk tekstā — “datplūsmas izmaksas”).
- 12 Šā karaļa dekrēta 18. pantā ierīkošanas izmaksas ir definētas kā “vienreizējas papildu izmaksas, kas rodas saistībā ar viena vai vairāku mobilo telefonu numuru pārņemšanu,

papildus izmaksām, kuras ir saistītas ar klientu pāriešanu pie cita operatora vai mobilo sakaru pakalpojumu sniedzēja bez numuru pārņemšanas vai ir saistītas ar pakalpojumu sniegšanas izbeigšanu”.

- 13 Saskaņā ar minētā karaļa dekrēta 19. pantu “ierīkošanas izmaksas par vienu līniju vai numuru [...] nosaka [IBPT], pamatojoties uz efektīva mobilo sakaru operatora teorētiskajām izmaksām. Summas, ko nosaka [IBPT], lai segtu ierīkošanas izmaksas par vienu līniju vai numuru, [...] ir orientētas uz izmaksām”.
- 14 No lēmuma par prejudiciālo jautājumu uzdošanu izriet, ka strīds ir tikai par ierīkošanas izmaksām, kas rodas mobilo telesakaru tīkla operatoram, no kura pārnes telefona numuru (turpmāk tekstā — “vecais operators”). Vecais operators var prasīt mobilo sakaru operatoram, pie kura tiek pārņemts mobilā telefona numurs (turpmāk tekstā — “jaunais operators”), samaksāt ierīkošanas izmaksas par summu, ko noteicis *IBPT*. Šī summa ir maksimālā summa, un līdz ar to mobilo telesakaru operatori var vienoties par mazāku summu. No otras puses, vecais operators principā var prasīt samaksāt *IBPT* noteikto summu, pat ja tā faktiskās ierīkošanas izmaksas ir mazākas.
- 15 Atbilstoši karaļa 2002. gada 23. septembra dekrēta 11. pantam vecais operators nevar prasīt atlīdzību no gala patērētāja, kas lūdz pārņemt tā numuru. Turklāt jaunais operators nevar prasīt šim patērētājam samaksāt atlīdzību, kas pārsniedz EUR 15, par tā numura pārņemšanu.
- 16 Visbeidzot, saskaņā ar šā karaļa dekrēta 18. pantu datplūsmas izmaksas ir “papildu izmaksas, kas rodas tīklam saistībā ar zvaniem uz pārņemtiem numuriem, salīdzinot ar zvaniem uz numuriem, kas nav pārņemti”. Šīs izmaksas vecajam operatoram proporcionāli atlīdzina tā tīkla operators, no kura iziet zvans, un operators, kas izraksta gala patērētājam rēķinu par zvanu.

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

- 17 *Mobistar* pārsūdzēja apstrīdēto lēmumu *Cour d'appel de Bruxelles* [Briseles apelācijas tiesā], uzskatot, ka ar minēto lēmumu noteiktās izmaksas ir pārāk augstas. *Mobistar* pārsūdzība ir vērsta pret *IBPT*, *Belgacom Mobile* un *Base*. Pretēji *Mobistar* viedoklim *Belgacom Mobile* uzskata, ka šīs izmaksas nav pārāk augstas; savukārt *Base*, kas atbalsta *Mobistar* tās secinājumos, norāda uz Karaļa 2002. gada 23. septembra dekrēta prettiesiskumu un līdz ar to uz apstrīdētā lēmuma, kas pamatojas uz šo dekrētu, prettiesiskumu, par argumentu cita starpā izvirzot Universālā pakalpojuma direktīvas 30. panta 2. punkta pārkāpumu.
- 18 *Cour d'appel de Bruxelles* atzīst, ka apstrīdētais lēmums ir jāpielīdzina pasākumam, ar kuru nosaka vienotu maksimālo cenu par numura pārvešanu, cenu, no kuras var novirzīties tikai samazināšanas veidā, vienojoties par to ar veco operatoru, un uzskata, ka prasības pamatotība ir atkarīga no atbildēm uz dažādiem jautājumiem saistībā ar Karaļa 2002. gada 23. septembra dekrēta, kas ir minētā lēmuma juridiskais pamats, tiesiskumu.
- 19 Šajos apstākļos *Cour d'appel de Bruxelles* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:
- “1) Attiecībā uz [Universālā pakalpojuma] direktīvas 30. pantā minēto numura pārnesamības pakalpojumu:
- a) vai [Universālā pakalpojuma direktīvas] 30. panta 2. punkts, kas paredz, ka valsts regulatori nodrošina, ka cenas savstarpējam savienojumam attiecībā uz numura pārvešanas nodrošināšanu ir uz izmaksām vērstas, attiecas tikai

uz izmaksām saistībā ar datplūsmu uz pārnesto numuru vai arī uz to izmaksu tarififikāciju, kas rodas operatoriem, izpildot numuru pārvešanas pieprasījumus?

b) Ja [Universālā pakalpojuma] direktīvas 30. panta 2. punkts attiecas tikai uz izmaksām saistībā ar datplūsmu uz pārnesto numuru, vai tas ir jāinterpretē:

i) tādējādi, ka tas ļauj operatoriem brīvi vienoties par komerciāliem pakalpojumu nosacījumiem un ka tas aizliedz dalībvalstīm noteikt *ex ante* komerciālus nosacījumus uzņēmumiem, kuriem ir pienākums sniegt numura pārnesamības pakalpojumu, tiktāl, ciktāl tas skar pakalpojumus attiecībā uz pārvešanas pieprasījuma izpildi?

ii) tādējādi, ka tas neaizliedz dalībvalstīm noteikt *ex ante* operatoriem, kam ir būtiska ietekme konkrētā tirgū, komerciālus nosacījumus par minēto pakalpojumu?

c) ja [Universālā pakalpojuma] direktīvas 30. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas uzliek visiem operatoriem cenu orientācijas uz izmaksām pienākumu attiecībā uz numura pārvešanas izmaksām, vai tas ir jāinterpretē tādā nozīmē, ka tas nepieļauj paredzēt:

i) regulatīvu valsts pasākumu, ar ko tiek noteikta izmaksu aprēķināšanas metode?

ii) valsts pasākumu, kas nosaka *ex ante* izmaksu sadalījumu starp operatoriem?

iii) valsts pasākumu, kas piešķir tiesības valsts regulatoram noteikt *ex ante* visiem operatoriem uz noteiktu periodu maksimālo maksas summu, ko vecais operators var prasīt no jaunā operatora?

iv) valsts pasākumu, kas piešķir vecajam operatoram tiesības piemērot valsts regulatora noteiktās cenas, atbrīvojot to no pienākuma pierādīt, ka piemērotās cenas ir orientētas uz šā operatora paša izmaksām?

2) Attiecībā uz [Pamatdirektīvas] 4. pantā paredzētajām pārsūdzības tiesībām:

vai [Pamatdirektīvas] 4. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pārsūdzību izskatīšanai izraudzītajai iestādei ir jābūt spējīgai iegūt visu informāciju, kas nepieciešama, lai pienācīgi ņemtu vērā lietas apstākļus, tostarp arī konfidenciālu informāciju, pamatojoties uz kuru valsts regulators ir pieņēmis pārsūdzēto lēmumu?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

Par pirmā jautājuma pirmo daļu

- 20 Ar pirmā jautājuma pirmo daļu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai savstarpēja savienojuma tarifikācija saistībā ar numuru pārnesamības nodrošināšanu, kas paredzēta Universālā pakalpojuma direktīvas 30. panta 2. punktā, attiecas ne tikai uz datplūsmas izmaksām, bet arī uz ierīkošanas izmaksām.
- 21 *Mobistar* un *Belgacom Mobile*, kā arī *IBPT*, Eiropas Kopienu Komisija un Kipras un Lietuvas valdības apgalvo, ka minētā 30. panta 2. punkta noteikumi attiecas tikai uz izmaksām, kas saistītas ar datplūsmu uz pārnesto numuru, nevis arī uz izmaksām, kas rodas, izpildot pieprasījumu par numuru pārņemšanu starp mobilo sakaru operatoriem.
- 22 Savukārt *Base* un Itālijas un Apvienotās Karalistes valdības uzskata, ka minētajā pantā paredzētā savstarpēja savienojuma tarifikācija aptver visus pakalpojumus, kas saistīti ar numuru pārnesamības īstenošanu, par kuriem operatori var prasīt atlīdzību.
- 23 Vispirms ir jāprecizē, ka numuru pārnesamība būtībā ir iespēja, kas ļauj mobilo telesakaru abonentam saglabāt numuru, pārejot no viena operatora pie cita.

- 24 Šīs iespējas īstenošanai ir nepieciešams, lai operatoru izmantojamās platformas būtu saderīgas, lai abonentu numuri tiktu nodoti no viena operatora citam un lai tehniskas operācijas ļautu pārsūtīt telefona zvanus uz pārnesto numuru.
- 25 Numuru pārnēsamības mērķis ir novērst šķēršļus patērētāju brīvai izvēlei, tostarp izvēlei starp mobilo telesakaru operatoriem, un nodrošināt efektīvas konkurences attīstību telefonpakalpojumu tirgū.
- 26 Lai sasniegtu šos mērķus, Kopienų likumdevējs Universālā pakalpojuma direktīvas 30. panta 2. punktā ir paredzējis, ka valsts regulatori nodrošina, ka cenas savstarpējam savienojumam attiecībā uz numura pārnēsamības nodrošināšanu ir uz izmaksām vērstas un ka tiešie maksājumi abonentiem, ja tādi ir, nav šķērslis šo iespēju lietošanai.
- 27 Tātad interpretācija, saskaņā ar kuru ierīkošanas izmaksas nebūtu aptvertas ar šo noteikumu, būtu pretrunā ar Universālā pakalpojuma direktīvas priekšmetu un mērķi un varētu ierobežot tās lietderīgo iedarbību saistībā ar pārnēsamības nodrošināšanu.
- 28 Ierīkošanas izmaksas patiesībā veido būtisku daļu no izmaksām, ko jaunais operators varētu tieši vai netieši novirzīt uz abonentu, kas vēlas izmantot sava mobilā telefona numura pārnēsamības iespēju.

- 29 Ja uz šādām izmaksām neattiektos Universālā pakalpojuma direktīvas 30. panta 2. punktā paredzētais uzraudzības pienākums, vecie operatori, it īpaši tie, kas jau nostiprinājušies tirgū un kam ir daudz klientu, nosakot šīs izmaksas pārāk augstā līmenī, varētu atturēt patērētājus no šīs iespējas izmantošanas vai pat faktiski padarīt to nereālu.
- 30 Līdz ar to uz pirmā jautājuma pirmo daļu ir jāatbild, ka savstarpēja savienojuma tarifācija saistībā ar numuru pārnesamības nodrošināšanu, kas paredzēta Universālā pakalpojuma direktīvas 30. panta 2. punktā, attiecas uz pārnesto numuru datplūsmas izmaksām un ierīkošanas izmaksām, kas rodas mobilo telesakaru operatoriem, izpildot numura pārvešanas pieprasījumus.

Par pirmā jautājuma otro un trešo daļu

- 31 Ņemot vērā uz pirmā jautājuma pirmo daļu doto atbildi, atliek atbildēt tikai uz šā jautājuma trešo daļu.
- 32 Ar pirmā jautājuma trešo daļu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai valsts regulatori var iepriekš noteikt maksimālās cenas attiecībā uz visiem mobilo telesakaru operatoriem, izmaksu aprēķinam izmantojot teorētisko modeli.
- 33 Vispirms ir jānorāda, ka saskaņā ar Universālā pakalpojuma direktīvas 30. panta 2. punktu valsts regulatoriem ir jānodrošina, ka operatori nosaka cenas atbilstoši savām izmaksām un ka cenas turklāt nav tādas, kas atbaida patērētāju.

- 34 Tiklīdz ir pārbaudīts, ka cenas ir noteiktas atbilstoši izmaksām, šis noteikums piešķir valsts iestādēm zināmu rīcības brīvību novērtēt situāciju un noteikt paņēmienus, kas tām šķiet vispiemērotākie, lai nodrošinātu pilnīgu pārnesamības efektivitāti tā, lai patērētāji netiktu atturēti no šīs iespējas izmantošanas.
- 35 Ir jāatzīst, ka šajā lietā valsts regulatori nav pārsnieguši minētās rīcības brīvības robežas. Paņēmieni, kuru izmantojušas Beļģijas iestādes šajā lietā un kas paredz maksimālās cenas noteikšanu, var tikt uzskatīti par saderīgu ar Universālā pakalpojuma direktīvas 30. panta 2. punktu ar nosacījumu, ka jaunienācējiem operatori ir reāla iespēja apstrīdēt maksimālās cenas, ko piemēro tirgū darbojošies operatori, pierādot, ka šīs cenas ir pārāk augstas, salīdzinot ar šo operatoru izmaksu struktūru.
- 36 No iepriekš minētā tāpat izriet, ka Universālā pakalpojuma direktīva principā neliedz valsts kompetentajām iestādēm iepriekš noteikt maksimālās cenas attiecībā uz visiem mobilo telesakaru operatoriem, izmaksu aprēķinam izmantojot teorētisko modeli.
- 37 Ņemot vērā visus šos apsvērumus, uz pirmā jautājuma trešo daļu ir jāatbild, ka Universālā pakalpojuma direktīvas 30. panta 2. punkts neliedz noteikt tādu valsts pasākumu kā pamata lietā, ar kuru iepriekš, izmaksu aprēķinam izmantojot teorētisko modeli, nosaka maksimālās cenas, ko vecais operators var prasīt no jaunā operatora kā ierīkošanas izmaksas, ja cenas ir noteiktas atbilstoši izmaksām tā, lai patērētāji netiktu atturēti no pārnesamības iespējas izmantošanas.

Par otro jautājumu

38 Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai no Pamatdirektīvas 4. panta izriet, ka tajā paredzētās neatkarīgās iestādes, tādas kā iesniedzējtiesa, rīcībā ir jābūt visai informācijai, kas nepieciešama, lai pārbaudītu tai iesniegtās pārsūdzības pamatotību, tostarp informācijai, kas saskaņā ar komercnoslēpuma jomā piemērojamiem tiesību aktiem ir konfidenciāla.

39 No lēmuma par prejudiciālo jautājumu uzdošanu izriet, ka *IBPT* atsaucas uz konfidencialitātes ievērošanas pienākumu, ko tam uzliek tā statūti, kuri noteikti ar 2003. gada 17. janvāra likumu.

40 Šajā sakarā ir jānorāda, ka iestādei, kas ir pilnvarota izskatīt pret valsts regulatora lēmumiem vērstās pārsūdzības, saskaņā ar Pamatdirektīvas 4. pantu ir jābūt spējīgai iegūt visu informāciju, kas nepieciešama, lai tā, pilnībā apzinoties lietas apstākļus, varētu lemt par šīs pārsūdzības pamatotību, tostarp arī konfidenciālu informāciju. Tomēr ir jānodrošina šādas informācijas un komercnoslēpumu aizsardzība, kas ir jāpielāgo, lai to līdzsvarotu ar efektīvas tiesiskās aizsardzības prasībām un lietas dalībnieku aizstāvības tiesību ievērošanu.

41 No Pamatdirektīvas 4. panta 1. punkta tieši izriet, ka lietotāja vai pakalpojuma sniedzēja, kuru ietekmējis valsts regulatora lēmums, tiesībām pārsūdzēt šos

lēmumus ir jābalstās uz efektīvu pārsūdzības kārtību, kas ļauj pienācīgi ņemt vērā lietas apstākļus.

42 Turklāt tās pašas direktīvas 5. panta 3. punktā ir paredzēts, ka informācijas apmaiņas ietvaros starp valsts regulatoriem un Komisiju informācija, ko minētie regulatori uzskata par konfidenciālu, var tikt darīta zināma Komisijai, kurai tomēr ir pienākums nodrošināt šo konfidencialitāti.

43 Līdz ar to uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Pamatdirektīvas 4. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka iestādes, kas ir pilnvarota izskatīt pret valsts regulatoru lēmumiem vērstās pārsūdzības, ricībā ir jābūt visai informācijai, kas nepieciešama, lai pārbaudītu pārsūdzības pamatotību, tostarp — attiecīgos gadījumos — arī konfidenciālajai informācijai, kuru minētie regulatori ir ņēmuši vērā, pieņemot pārsūdzēto lēmumu. Šai iestādei tomēr ir jānodrošina attiecīgās informācijas konfidencialitāte, tajā pašā laikā ievērojot efektīvas tiesiskās aizsardzības prasības un nodrošinot lietas dalībnieku tiesību uz aizstāvību ievērošanu.

Par tiesāšanās izdevumiem

44 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies saistībā ar apsvērumu iesniegšanu Tiesai, izņemot tos, kuri radušies minētajiem lietas dalībniekiem, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

- 1) savstarpēja savienojuma tarifkācija saistībā ar numuru pārnesamības nodrošināšanu, kas paredzēta 30. panta 2. punktā Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvā 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (Universālā pakalpojuma direktīva), attiecas uz pārnes-to numuru datplūsmas izmaksām un ierīkošanas izmaksām, kas rodas mobilo telesakaru operatoriem, izpildot numura pārnesšanas pieprasījumus;

- 2) Direktīvas 2002/22 30. panta 2. punkts neliedz noteikt valsts pasākumu, ar kuru paredz noteiktu izmaksu aprēķina metodi un ar kuru iepriekš, izmaksu aprēķinam izmantojot teorētisko modeli, nosaka maksimālās cenas, ko vecais operators var prasīt no jaunā operatora kā ierīkošanas izmaksas, ja cenas ir noteiktas atbilstoši izmaksām tā, lai patērētāji netiktu atturēti no pārnesamības iespējas izmantošanas;

- 3) Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (Pamatdirektīva) 4. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka iestādes, kas ir pilnvarota izskatīt pret valsts regulatoru lēmumiem vērstās pārsūdzības, rīcībā ir jābūt visai informācijai, kas nepieciešama, lai pārbaudītu pārsūdzības pamatotību, tostarp — attiecīgos gadījumos — arī konfidencialajai informācijai, kuru minētie regulatori ir ņēmuši vērā, pieņemot pārsūdzēto lēmumu. Šai iestādei tomēr ir jānodrošina attiecīgās informācijas konfidencialitāte, tajā pašā laikā

ievērojot efektīvas tiesiskās aizsardzības prasības un nodrošinot lietas dalībnieku aizstāvības tiesību ievērošanu.

[Paraksti]